

og saa fik han endelig sin Straf for Forsøg paa Tyveri. Noget saadant vil næppe kunne finde Sted, saafremt dette Lovforslags Bestemmelser føres igennem og saa Lovskraft. Hver Gang der affiges en saadan Fængslingsskendelse, enten det nu er første Gang, den affiges, eller der er Tale om at forlænge en allerede affagt Fængslingsskendelse, skal der straks gives den fængslede en Udskrift af Kendelsen, og de sædvanlige Regler om Appel af saadanne blive staaende ved Magt. Vi søge saa videre at udforme de Tanker, som allerede ere lagte ind i Arrestreglementet af 1846, de Tanker, som den Gang førte Lovgiveren til at sige, at Varetægtsarrestanter skulle behandles saa human som muligt, og at Varetægtsarresten ikke skal være nogen Straf eller medføre nogen større Byrde for Varetægtsarrestanten, end nødvendigt for netop at holde ham i Varetægtsarrest, nemlig den Byrde, som ligger i Frihedsberøvelsen. Smidretid kan ingen af os være blind for, at Varetægtsarresten i Livens Løb er bleven noget helt andet, og endelig maa vi have Øjet aabent for, at Arrestreglementet, saaledes som det blev givet i 1846, nu udøves omtrent paa samme Maade over for Straffearrestanter og Varetægtsarrestanter, hvad der i mange Henseender vil være meget haardt for Varetægtsarrestanter, da de jo ikke sidde der for at lide Straf efter en Dom, men de kun sidde der, for at deres Tilstedeværelse under Sagens Gang kan sikres, og de eventuelt kunne komme til at lide deres Straf. Vi søge derfor at sikre Varetægtsarrestanternes Rettigheder paa en saadan Maade, at Formaålet med deres Indespærring lige fuldt kan opnaas, men saaledes at der ikke tilføjes dem større Under, end der nødvendiggøres ved deres Indespærring. Og det første, vi da sikre dem, er, at de skulle have Lov til at raadslaa med en Sagfører om deres Forsvar. Saaledes som det nu er, vil Dommeren eller Politimesteren — i de fleste Tilfælde, nemlig ved Underretterne, ville disse jo være en og samme Person — kunne være til Stede og være Vidner ved de Samtaler, som føres mellem Varetægtsarrestanten og den for ham bestiktede Sagfører, og han vil direkte eller indirekte kunne være Skyld i, at de Folk, der ere arresterede, blive affaarne fra at udtale sig saa frit, som de ellers kunde. Vi have derfor søgt at udvide Varetægtsarrestantens Rettigheder, saaledes at han har Lov til at hidtale en Sagfører, ikke blot den, som af det offentlige er bestikket ham til hans Forsvar, men ogsaa en anden Sagfører, for at han kan tale med denne om sin Sag. Og for at imødegaa de Indvendinger,

som muligvis kunde blive rettede herimod af Hensyn til, at Sagførerstanden lige som andre Stænder kunde have Folk i sin Midte, som man ikke kunde give uindskrænket Adgang til en Arrestant, lige saa lidt som man ellers vilde kunne give alle Folk uindskrænket Adgang til en Arrestant, have vi paa Forhaand indskrænket Arrestantens Ret til at tilfalde en Sagfører til kun at gælde de Sagførere, der af det offentlige blive bestiktede i Justits-sager. Det er altsaa kun de Sagførere, som Justitsministeren selv siger god for til Udførelsen af disse Sager, som en Arrestant herefter frit vil kunne talde ind i Arresten og forhandle med. Hvorvidt en Arrestant maa korrespondere med Ydverdenen eller ej, er jo omhandlet i Arrestreglementet, og der er truffet strenge Forsigtighedsregler desangaaende, idet Politimesteren paa alle Punkter kan vaage over Korrespondancen, baade over de Breve, der komme, og dem, der affendes. Men vi ville her ved dette Lovforslag have fastsat, at den arresterede til enhver Tid uden Indskrænkning og uden Tilshn fra Dommeren skal kunne brevveksle med den Sagfører, som han efter det forrige Punkt har Ret til at konferere med, at han dernæst har Lov til at sende lukkede Skrivelser til Dommer og Øvrighed, og at disse Skrivelser skulle afleveres i samme lukkede Stand til Adressaten, altsaa den Dommer eller Øvrighed, som Arrestanten har sendt dem til. Vi have derved søgt at opnaa, at en saadan Arrestant ikke bliver affaarne fra Omverdenen, og at han ikke vil kunne være Genstand for Uret, uden at et Raad om Hjælp fra hans Side kan komme til Ydverdenen, naar blot det kan ske paa den Maade, at ikke Undersøgelsen eller det offentlige Lærvi liden nogen Stæde derved. Dernæst tilstiger dette Lovforslag at give Arrestanten Lov til at beskæftige sig paa enhver Maade, som han bedst ved, naar det blot ikke medfører Ulemper, Uro eller Uorden i Fængslet, og særlig at han skal have Ret til at anstafte sig Bøger, Blade, Skrivematerialier o. l. — Dernæst give vi ham Lov til at forstafte sig anden og bedre Kost end den almindelige Fangekost og særlig til at benytte andre Klæder end den almindelige Fangebragt. Hvad vi her bestemme, er ikke stort andet, end hvad der staaar i Arrestreglementet, men som ikke udføres paa den Maade, der vistnok har været Lovgivernes Mening, den Gang det affattedes. — Dernæst er det foreslaaet, at hverken Politibetjente, Arrestforvarere eller andre Personer maa benyttes til at udførte den fængslede. Heller ikke det vil være noget nyt, men det vilde være noget nyt, hvis vi kunde opleve den Dag, da det,